

Farkas Balázs

RAVASZ

Voltak ezek a kis erdőszéli bulik, amikre soha nem hívtak meg. Itt, a falu határán tartották őket, a régi lőtéren. Havonta legalább egyszer.

Aztán nemrég valamelyik vénforma rájuk hívta a zsarukat, és találtak a főépület padlója alatt (nem hazudok) húsz kiló drogot. Azt nem mondták, milyet, csak azt, hogy volt közte amfetamin. Ezt valamiért kiemelte az újság. Meg gondolom ipari szeszt, vagy bármilyen folyadékot, máshogy nem tudom megmagyarázni, miből tudnak lemérni húsz kilót.

Tegnap reggel kimentünk a helyszínre, próbáltam elképzelni, mi a szar folyhatott itt. Belerúgtam egy sörösdobozba. Azt hittem üres, de kifolyt belőle a sör. Rá a cipőmre, bassza meg. Nemrég vettem. Huszonkétezer volt.

- Hallod, apa? Apa?

A gyerekem szinte végig pofázott. Tízéves. Egyáltalán nem hasonlít rám. Annyira kis naiv srác. Mindig azt mondogatja, hogy olyan hosszú haját akar, mint amilyen nekem van, de amint a szemébe lóg, Vali mindig lenyírja.

Visszakérdeztem:

- Mi van?

- És ez micsoda?

Maguk a céltáblák a főépülettől távolabb álltak, a szabadban. Mármost csak amolyan üres tartók voltak, összesen nyolc, és csak kettőn volt egy-egy elázott céltábla-mintás kartonlap. A fiú ezek mögött rugdosott valamit a csizmájával. Minden tiszta retek meg sár volt, tipikus októberi moszlék, nem lehetett járni rajta.

- Oda én nem megyek - mondtam.

- Apa, apa!

Odamentem. Ügyeltem arra, hogy csak a füves foltokra lépjek.

A céltáblák mögött annyi óvszer volt elszórva, hogy az nem igaz. Azért el bírtam képzelni a sztori hátterét. Az épületben a DJ-t. A rövid

szoknyákat, a türelmetlen ujjakat, a lökdösődést. A révületet, a szopást, a nyalást, a ritmust.

- Fiam, bazmeg, pontosan tudod, mi az. Ne fárasz ilyenekkel!

Kiröhögött.

Itt már elkezdődött az erdő. A céltáblák mögött. Körülöttünk gomolygott még a reggeli köd. Hamarosan az egész, az egész lomb eltűnik, elpusztul. Betemeti a buli emlékét is a hó.

Azon kaptam magam, hogy nyitva van a szám, és azon veszem a levegőt. Sose mentem vizsgálatra, de akkora orrsövényferdülésem vagy polipom vagy mit tudom én, micsodám lehet, hogy ha tudok is levegőt venni, úgy hangzik, mintha bekapcsoltak volna egy porszívót. Ha viszont arra koncentrálok, hogy a légzésem ne legyen túl hangos, rettenet bután nézek ki. Automatikusan nem megy. Ha viszont tényleg odafigyelek, másra nem tudok már koncentrálni.

- Hallod, apa?

De azért ez a kissrác felnéz rám valamiért, még ha teljesen kettyósnak is nézek ki, még ha teljesen nem is vagyok rendben, se szellemileg, se biológiailag, meg a többi.

- Hallom, fiam.

Azon töprengtem, hogy vajon elvittek-e mindent, vagy maradhatott-e itt egy hangfal, egy elejtett pénztárca, egy bőrdzseki.

Zsebre tett kézzel mentem a hosszúkás faház felé, nem akartam úgy tenni, mint aki egyenesen oda tart, hanem csak így faszkodtam ide-oda. Messziről próbáltam benézni a deszkák közötti ujjnyi résen. Mehettem volna az ajtó felé is, mert azt kitépték a francba, ott volt az árokban, de nem tudtam, mire számíthatok.

- Ne menj oda! - mondtam a fiamnak.

- Nem nézünk be?

- Minek? - Nyújtogattam a nyakam. - Maradj itt!

Az ajtónyíláshoz léptem. Mintha valamiféle kaparászást hallottam volna.

Benéztem.

- Mi az, apa?

- Nincs itt semmi. - Felemeltem a kezemet, hogy a fiam ne jöjjön közelebb. - Indulunk vissza.

Nem mondott semmit, szótlánul megfordult. Szerintem hülyére unta magát.

Amikor kiértünk, a gyerek a kabátomat tapogatta.

- Olyan jó ez a kabát. Nekem is veszel ilyen? Annyira jó.

Sima fekete szövetkabát volt. Régen ilyen hordtak azok, akiket utáltam.

- Nem tudom, fiam, talán hamarosan.

Meglepő módon ezután hazáig nem szólt semmit. Mármint hangosan köszönt az utcán annak, aki szembejött, de amúgy nem beszélgettünk.

Az sem tűnt fel neki, hogy néha visszanézek az épületre, elég idegesen.

Otthon feltettem főni a levest. Próbáltam higgadt maradni. A fiam közben tévét nézett.

Összegumiztam a hajamat, és nekiálltam hagymát aprítani a fasírhoz.

Folyt a könnyem. Még úgy is, hogy a számon vettem a levegőt. Valamit segített, de nem sokat.

Dead Weathert dúdoltam.

Az ebéd egész jó lett.

Délután kettőkor állt meg az Audi a ház előtt. Megismertem a motor hangját, a kavicsok percegését a kerék alatt, a fék finom nyikordulását. Ki sem kellett nézmem.

- Mit csinál ez a faszbarom itt ilyenkor? - motyogtam.

A fiam persze már szaladt a kabátjáért.

- Apa, apa, ha esetleg... ha... ha... ha itt hagyok valamit, ugye, ha... ha... akkor írsz a Skype-on?

Ide-oda rohangált.

Ott álltam a nappaliban, zsebre tett kézzel, mint akinek lehúzták a fejében a rolót.

- Persze, fiam.

Gyorsan felöltözött és összeszedte mindenét.

Kint a kerítésnél már ott állt Pali, ez a magas, kopasz, szemüveges genyó, mögötte az Audiban látni lehetett Valit is, de az persze nem szállt ki, oda se nézett felénk.

Még a saját gyerekét se nézte meg.

- Jobban nézel ki - jegyezte meg Pali, amikor kezét fogtunk. - Fogytál?

- Nem.

Ezután megnézte a telefonját. Kábé fél percig nézegette. Látszott, hogy új. Azért vette elő, hogy én is megnézzem. Aztán eltette.

- Na mindegy, ne haragudj, hogy kicsit korábban jöttünk, de van egy kis...

- Dolgotok, ja, értem. Nekem is van.

- Nocsak. - Pali megigazgatta a szemüvegét. - Haladsz a... hogy is mondjam... a munkáddal?

- Megy. Jól megy.

Pali elismerően bólogatott.

- És a kedves... barátnőd még ugyanaz? A húszéves? Itt volt a hétvégén?

- Huszonhat - morogtam. - Most egyetemen van.

Nem néztem rá. Koncentráltam, hogy ne a számon keresztül vegyem a levegőt. Figyeltem, ahogy a fiam felrántja az Audi ajtaját és szórja be a cuccait.

- Jól van, na. - Pali felemelte a kezét. - Nem kell a feszkó. Csak kérdezem. Nem akarom, hogy gáz legyen köztünk, ugye tudod? A Valinak már csak az van meg, hogy mennyire felelőtlen vagy, meg ezek a régi dolgok, de én látom. Látom, hogy összeszedted magad. Szeretném, ha tudnád, hogy én ezt értékelem.

- Jaj, te! - mondtam neki. - Menj innen a picsába!

Pali megigazgatta a szemüvegét.

- Na, hát csak ezt akartam mondani. Nem akarok feszkót. További szép napot.

Figyeltem, ahogy elhajtanak. Ott álltam a kapuban még egy percig. Amikor már biztos voltam benne, hogy nem látnak és nem is jönnek vissza, berohantam a házba.

Ennél stresszesebb keresgélést még nem éltem át.

Mire megtaláltam, bassza meg!

Végig ott lógott a fogason. Piros póráz. Csatos nyakörvvel.

Felkaptam, és rohantam vissza a falu szélére, ott az elcseszett földúton, vissza a lőtér épületéhez.

Már nem is gondoltam a fiamra, csak az a rohadt dög járt a fejemben.

- Hé, Ravasz! Hé, itt vagy még?

Benéztem az épületbe. Félhomály volt. Az épület végében ott feküdt a csajom kutyája. Még mindig.

Jó hülye fasz vagyok, na mindegy. Nem akartam, hogy a gyerekem ezt lássa. Meg hogy ezt továbbadja. Szinte hallottam Vali dumáját, hogy

miért is nem vagyok meglepve, hát mire tudsz te vigyázni, te semmirekellő senkiházi?

Az megint más kérdés volt, hogy a mostani csajom mit fog szólni, hogy hagytam elkóborolni a kutyáját, és hát... hagytam megtörténni ezt.

Közelebb léptem, lassan.

Ravasz egy viszonylag intelligens beagle, nagy, szomorú, reménykedő szemekkel. Olyasmi, hát hogy is mondjam, ha mondjuk a suliba járna, a folyosón biztos valaki jól meglökné meg pofán verné időnként.

Szóval szerintem ez történt. Szaladgált, szaglászott, csak éppen rossz felé.

Ahogy egyre közelebb és közelebb jutottam hozzá, egyre bátrabban (vagy ijedtebben) kezdett el épen maradt mancsával kaparászni maga előtt, de a fejét sem bírta megemelni. A bal mellső lábán, a lapockáján és a farán is gusztustalan harapások éktelenkedtek.

Megálltam tőle egy lépésnyire.

- Na bassza meg! Húha, téged elintézték! Azt a rohadt!

Nyalogattam a számat, még mindig a kezemben szorongattam a porázt. Nem is tudom, mit gondoltam. Lassan begyűrtem valahogy a zsebembe.

Lehajoltam, hogy felvegyem Ravaszt, erre viszont már felkapta a fejét, és izomból rám kaffogott, sértetten, indulatból, mintha én lennék a hibás. Végül is, ja. Nincs messze az igazságtól.

- Jól van, fiú. Semmi baj. Akkor csak... várunk egy kicsit, jó?

Fogalmam nem volt, mit kell csinálni. Felvehetem? Mi van, ha fájni neki? Mi van, ha megharap, és már elkapott valami vesztséget? De vajon mennyi ideig bírja még? Mekkora hülyeség volt itt hagynom!

A szememet nyomkodtam.

Nem értettem, miért kerülök én mindig ilyen hülye szar helyzetekbe, én csak át akarom vészelnéni az életet, és akkor ilyenek történnek, ha fél percre nem nézek oda. És persze mindig én vagyok a hibás, mindig, persze. Annyira utálok mindenkit már, komolyan, amiért mindenki utál engem, hát jól kijövünk, mit mondjak.

Felálltam. Körülnéztem az épületben.

Fura szag volt.

Semmi nem maradt itt. A szekrényeket kirámolták.

- Az a mázlid, hogy van itt az első utcában állatorvos.

Ahogy ott lépkedtem, észrevettem egy vékony, szűk fekete táskát a sarokban. Valahogy ez itt maradt. Persze, alig lehetett látni, teljesen besimult a fal és a padló közötti hajlatba.

- Mi a picasa?!

Kihúztam a táskát, kicipzárastam, és ott volt benne egy oltári nagy légpuska. Teljesen jó állapotban. Az oldalzsebben meg volt egy bontatlan pakli lőszer.

- Ezt nézd már, Ravasz!

A kutya tovább morgott.

- Jól van, jól van. Szóljon majd akkor öfelsége, ha készen áll az indulásra!

Aztán már nem figyeltem rá. A fegyvert simogattam, jó súlya volt, jó fogása. Elfilóztam azon, hogy micsoda szegénységi bizonyítványa ennek a generációnak, hogy nem volt mostanában egy jó kis háború, amiben szét lehet löni egy csomó embert, csak úgy. Persze, még lehet, hát miért is ne. Ki tudja?

A vállamhoz emeltem a puskát.

- Bumm, baszki! Bumm!

A kutyára pillantottam, teljesen elvult magában. Nem sietett. Rá-érünk.

Kibontottam a lőszeres dobozt, belenyomtam a puskába, klakk, és rá is töltöttem.

- Lássuk!

Kinéztem az egyik lőrésen, le lehetett hajtani az ablakot, akár olyan támasznak is, amire fel lehetett feküdni, de olyanra is, amihez csak állni kellett. Utóbbi elég volt nekem.

Szóval odakönyökölttem az ablaknyílásba, a puskát megemeltem, a vállamhoz szorítottam. Hallottam magamat lélegezni. Az orromon keresztül vettem a levegőt. Olyan hangos volt, szinte vártam, mikor rándulok meg az ágyban, felébredve ebből a rémálomból, amint Vali jó izomból megcsap, hogy hagyjam már abba a szuszogást. Hát arra várhattam, mondjuk.

Céloztam, lőttem.

A kutya mellettem rosszallóan felugatott.

Felnéztem, hunyorogtam. Próbáltam kivenni a céltáblát, a kartonlap mintájának körvonalát, a csikokat.

Az istenért sem tudtam megmondani onnan, hogy eltaláltam-e.